

Ο γέρ. Αιμιλιανός, η Σιμωνόπετρα και η Ορμούλια

[/ Πεμπτούσια](#)

Δ.Η εμπειρία του Αγίου Όρους προ και μετά την εγκατάσταση στη Σιμωνόπετρα.

Στο μεταξύ , κατά προτροπήν του γέροντός του μητροπολίτου Διονυσίου, ο π. Αιμιλιανός εξέρχεται και πραγματοποιεί τις πρώτες ιεραποδημίες του στο Άγιον Όρος. Την εποχή αυτή ο Άθως εορτάζει πανηγυρικά τη χιλιετηρίδα του , αλλά διανύει περίοδο παρακμής. Εντούτοις στην αθωνική πολιτεία διασώζονται στοιχεία της πατροπαράδοτης μοναστικής παράδοσης. Έρχεται σ'επαφή με εξέχουσες νηπτικές μορφές όπως ο γέρον Εφραίμ Κατουνακιώτης[57]. Συνάπτει βαθείς πνευματικούς δεσμούς και εμπλουτίζει την εμπειρία του με τη βιωματική διδασκαλία των νηπτικών αυτών πατέρων. Ήδη αναζητά από τα τέλη της δεκαετίας του '60 , προφητικώ τω τρόπω, μέθοδο και τόπο μεταφυτεύσεως της αδελφότητος του Μ. Μετέωρου . Οι μοναχοί αυξάνουν μεν αριθμητικά αλλά ανακόπτονται ησυχαστικά από το αυξανόμενο ρεύμα τουρισμού και αντιμετωπίζουν πρακτικές δυσκολίες στη διαμονή τους στα Μετέωρα.

Πηγή: www.panoramio.com

Η τελική απόφαση για οριστική αναχώρηση από το Μετέωρο λαμβάνεται στις αρχές του 1972 , όταν επέρχεται η ρήξη της αδελφότητας με το διάδοχο του Διονυσίου νέο μητροπολίτη Τρίκκης και Σταγών Σεραφείμ. Οι αποτυχημένες προσπάθειες μόνιμου εγκαταστάσεως της γυναικείας αδελφότητας, ο περιορισμός του χώρου και του χρόνου των μοναστικών καθηκόντων της ανδρικής αδελφότητας λόγω της επελάσεως των τουριστών και οι διαρκείς παρεμβάσεις της αρχαιολογικής υπηρεσίας, επιτάχυναν την αναχώρηση των πατέρων από το Μ. Μετέωρο. Κλιμάκιο της αδελφότητας υπό το Γέροντα , με σχετική άδεια κι ευλογία της Ιεράς Κοινότητας, αναζητά μεταξύ των παρηκμασμένων αγιορειτικών μονών τον τόπο της καταπαύσεως. Μεταξύ των δύο επικρατεστέρων επιλογών Φιλοθέου και Σίμωνος Πέτρας, προκρίνεται η δεύτερη κυρίως για λόγους συναισθηματικούς εφόσον προσομοιάζει στα Μετέωρα.

Οι εγκαταβιούντες εκεί 7 υπερήλικοι μοναχοί αγαλλιοούν στη θέα των νέων κι ενθουσιωδών συμμοναστών και αδημονούν για τη μετεγκατάσταση της νέας αδελφότητας. Η αναχώρηση πραγματοποιείται στα τέλη του 1972 μέσα σε κλίμα συγκίνησης και οδύνης για το λογικό ποιμνιο των Τρικάλων που χάνει τον επί σειράν ετών πνευματικό του οδηγό , διδάσκαλο και πατέρα. Στις 25

Νοεμβρίου 1972 ο Γέροντας εκλέγεται κατά τα αγιορειτικά θέσµια ηγούµενος της Σιμωνόπετρας και ενθρονίζεται επισήµως στις 17 Δεκεµβρίου από την Ιερά Κοινότητα [58]. Η μεταφύτευση της 15µελους αδελφότητος του Μετεώρου έγινε αφορµή και για πλείστες ακόµη μετεγκαταστάσεις αδελφοτήτων η μεμονωµένων προσώπων στο Άγιον Όρος , θέτοντας με τον τρόπο αυτό το θεµέλιο γι' αυτό που σήµερα ονοµάζεται αναγέννηση του αθωνικού μοναχισµού[59] και έκρηξη του προσκυνηµατικού ρεύµατος.

Η νηπτική ζωή του Γέροντος βρίσκει την πλήρη καταξίωσή της στο περιβάλλον της Μονής Σίµωνος Πέτρας. Αποσύρεται επί ηµέρες στο ηγουμενείο όπου λειτουργεί ακατάπαυστα , προσεύχεται , ησυχάζει, μελετά και καθοδηγεί την αδελφότητα και τους προσκυνητές. Ακολουθεί χρηστή διοίκηση και αξιοποιεί με πατρικό ενδιαφέρον τα ιδιαίτερα χαρίσµατα των αδελφών[60], αποκεντρώνοντας τις διοικητικές αρµοδιότητες[61] και διατηρώντας ακλόνητο τον προσανατολισµό στον «καταρτισµόν των αγίων, της παρατάξεως Κυρίου»[62]. Με την εν γένει χρηστή διαποίµανσή του ανορθώνει το κύρος και προβάλλει τη μακραίωνα παράδοση της μονής αλλά και του αγιωνύµου Όρους.

Η μονή αποκτά πολυπληθή αδελφότητα , η οποία αποδύεται στο έργο της κτιριακής ανακαινίσεώς της και της προβολής του ορθοδόξου μοναστικού ιδεώδους, πανορθοδόξως και διαχριστιανικώς. Με ανάλογο πνεύµα ανακαινίζονται και ενισχύονται τα παλαιά μετόχια της μονής (Αναλήψεως Βύρωνα , Αγίου Χαραλάµπους Θεσ/νίκης) δηµιουργούνται νέα (Ευαγγελισµού Ορµυλίας, Αγίου Αντωνίου, Αγίας Σκέπης και Μεταµορφώσεως στη Γαλλία) και προσαρτώνται στη Σιμωνόπετρα ήδη ολοκληρωµένα (Οσίου Νικοδήµου Γουµενίσσης). Για όλα τούτα και συνάµα για τα παµπληθή εν κόσµω πνευµατικά του τέκνα δείχνει αµέριστο και θυσιαστικό ενδιαφέρον εις βλάβην όµως της εύθραυστης πάντοτε υγείας του. Δεν αποποιείται τη συµµετοχή του στα αγιορειτικά κοινά και συµµετέχει ενεργά στις συνεδριάσεις των θεσµικών οργάνων. Με διάκριση και πείρα συµβάλλει στη διευθέτηση δυσκόλων υποθέσεων χρησιµοποιώντας την ισχύ της αγαπητικής διαπροσωπικής προσεγγίσεως. Συχνά εκπροσωπεί την Ιερά Κοινότητα και το Οικουµενικό Πατριαρχείο έναντι των αρχών της ελληνικής πολιτείας συµµετέχοντας σε ιεροκοινοτικές επιτροπές και εξαρχικές αποστολές.

Ε. Η ίδρυση της Ορµύλιας και οι ποιµαντικές εξορμήσεις του Γέροντα στον κόσµο (ομιλίες - προσκυνήµατα)

Από την εποχή των Τρικάλων και των Μετεώρων αναπτύσσεται γύρω από το γέροντα Αιµιλιανό μια πολυπληθής άτυπη γυναικεία αδελφότητα. Αποτελείται

από πνευματικά του τέκνα με μοναστικές κλη(ι)σεις που στελεχώνουν το κατηχητικό έργο της Ιεράς Μητροπόλεως και επιδίδονται στο νεανικό ιεραποστολικό έργο. Η ιδιότυπη αυτή «συνοδεία» ασκείται στην υπομονή της αναζήτησης μονής για εγκατάσταση. Το μικρό μοναστήρι των Αγίων Θεοδώρων Καλαμπάκας, που προεκρίθη αρχικά , απεδείχθη ελάχιστο μπροστά στο ασυγκράτητο ρεύμα των μοναστριών που έσπευδε για ολοκληρωτική αφιέρωση μετά από μεγάλη αναμονή.

Μετά από πλήθος περιπετειών , περιπλανήσεων και βασάνων , η κυρίαρχη μονή της Σιμωνόπετρας αγοράζει το παλιό βατοπαιδινό μετόχι του Ευαγγελισμού στην Ορμύλια της Χαλκιδικής το οποίο και επιδιορθώνεται για να εγκατασταθεί η 35 μελής αδελφότητα το 1974 - 5. Ο οραματισμός του Γέροντα για τη φυσιογνωμία αυτού του μετοχίου φαίνεται ήδη από τη σύνταξη του «Τυπικού» , δηλ. του εσωτερικού Κανονισμού του Κοινοβίου. Πρόκειται για ένα από τα ελάχιστα γραπτά κείμενα του π. Αιμιλιανού , ένα κείμενο «κτιτορικής » , κατεξοχήν , εμπνεύσεως[63] το οποίο στοιχεί στη μακραίωνα παράδοση μοναχικών υποτυπώσεων μεγάλων μορφών της Εκκλησίας και του μοναχισμού. Αποτελεί το καταστάλαγμα της μοναστικής εμπειρίας και των αναζητήσεων του γέροντος Αιμιλιανού , όπως διαμορφώθηκαν μέσα από τη λειτουργική ζωή , την αγάπη προς το σύγχρονο άνθρωπο και την εμβριθή μελέτη της πατερικής βιωματικής σοφίας.

[Συνεχίζεται]

[57] Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης, εκδ. Ι. Ηουχαστηρίου Αγίου Εφραίμ του Σύρου Κατουνάκια, Άγιον Όρος 2000, σ.90 κ.ε.

[58]Αρχιμ. Αιμιλιανού , Κατηχήσεις , οπ. παρ. τ.1 , σ. 113-126

[59] Γεωργίου Μαντζαρίδη, οπ. παρ., σ. 284-290

[60] Λορέντζο Ντιλέττο , οπ.παρ., σ. 110-114

[61] Πρβλ. «Τυπικόν» , ήτοι Κανονισμός Ιερού Κοινοβίου Ευαγγελισμού Ορμυλίας στον προμνημονευθέντα τόμο του Αρχιμ. Αιμιλιανού Κατηχήσεις και λόγοι , 1 σελ. 193-199 και 208

[62] Σχόλιο του γέροντος Αιμιλιανού σε ντοκυμανταίρ του καναλιού Z D F με τίτλο : «Άθως . Χίλια χρόνια σαν μια μέρα»

[63]Αρχιμ.Αιμιλιανού , Κατηχήσεις τ.1, οπ. παρ., σ. 27

